

ning med den daværende Gjennemsnitsindtægt, medens Nedsættelserne efter Regjeringsforlaget kun udgjorde ca. 300,000 Rd. I Landstinget naaede Sagen i forrige Samling ikke til 2den Behandling, men det nedsatte Udvalgs Flertal udtalte sig i sin Betænkning imod at lade de indirekte Afgifter paa Forbrug og Produktion undergaa en Formindsfælse af nogen alvorlig finantiel Betydning; det kunde derfor nok gaa ind paa enkelte af de betydeligere Nedsættelser, som Folkethinget ønskede, men kun under Betingelse af, at Dækning tilveiebragtes ved at forhøje Brændevinsafgiften til 6 Sk. pr. Pot, saaledes at kun et Beløb af i det Høieste c. 400,000 Rd. forblev udekket. Derimod er Landstinget imod at søge Dækning i en Formue- og Indkomstskat, thi — som det hedder i Udvalgsbetænkningen — „efter Flertallets Mening har denne Art af indirekte Afgifter paa Forbrug og Produktion, idetmindste naar de ikke ere drevne højere op, end her i Landet er Tilfældet, et saa afgjort Fortrin for de fleste andre Slags Beskatning, navnlig fremfor enhver direkte Beskatning, at der ikke lêt bør kunne være Tale om at nedsætte dem, undtagen hvor fuldstændig Sikkerhed haves for, at de ikke behøve at erstattes ved andre Stattepaalæg“. De to Things forskjellige Standpunkt har ogsaa givet sig tillkjende med Hensyn til Beskatningen af Lugsartikler. Landstinget ønsker i Overensstemmelse med de af Regjeringen forelagte Forslag en betydelig Forhøielse af Afgiften paa Tobak og Brændevin, hvilket Folkethinget er utilbøieligt til, eftersom disse Artikler høre til den store Mængdes Forbrugsartikler; Folkethinget har derimod stemt for Forhøielse af Tolden for saadanne Lugsartikler, som fortrinsvis bruges af de mere Formuende, men har ikke deri fundet Medhold hos Landstinget, ligesom heller ikke hos Regjeringen.

Til Trods for denne Forskjellighed i Ansuelser og Standpunkt ere dog vistnok de fleste enige om at erkjende det for at være af stor Vigtighed, at vor Toldlovgivning undergaaer en tidsvarende Forbedring. Et der noget Omraade, hvor hyppige og stadige Reformere ere fornødne for at holde Skridt med Forholdenes Udvikling, saa er det Toldtarifsen. Der viser sig stadig Trang til og Nulighed for at gjøre Tarifens Bestemmelser simplere og mere praktiske, at opheve Toldsatser, der ere af underordnet Betydning for Statskassen, at slaa andre Toldsatser sammen og i det Hele at indføre Lettelser af forskjellig Art saavel for Toldvæsenet som de Klarerende. Til en saadan indre Udbedring var der allerede gjort et betydeligt Skridt ved det Lovforslag, som blev forelagt i Samlingen 1871—72, og under Sagens fortsatte Behandling fra Regjeringens og Rigsdagens Side er der i saa Henseende tilveiebragt et Arbejde, som af Alle maa erkjendes at indeholde et ikke ringe Fremskridt. Ved Siden deraf har der viist sig at være Enighed i det Væsentlige mellem Regjeringen og begge Rigsdagens Afdelinger om, at den nuværende Beskyttelse af den indenlandske Industri bør gennemgaaende formindskes, om der end med Hensyn til Gjennemførelsen heraf i det Enkelte har viist sig nogen Afvigelse mellem de tre Faktoreres Ansuelser. Ogsaa i denne Henseende er der igjennem Sagens fortsatte Behandling fra Regjeringens og Rigsdagens Side forberedt en ikke uvigtig Reform. Hvilket Omfang de Forandringer have, som ad disse toende Veie ville blive indførte i vor Toldlovgivning, dersom en Lov udkommer paa Grundlag af det foreliggende Lovforslag med nærværende Udvalgs Endringer, vil fremgaa af den Sammenstilling, som meddeles under Bilagene, og det vil navnlig deraf ses, at Forandringerne aldeles overveiende gaa i Retning af Nedsættelse eller Ophævelse af de nu gjældende Toldsatser. Det er nu 11 Aar, siden den sidste Toldreform blev indført her i Landet, det er paa fjerde Aar, siden en ny Reform i de her omhandlede Retninger blev stillet Befolkningen i Udsigt, og alt som Tiden skrider frem, viser der sig Trang til Forandringer paa flere og flere Punkter, hvad Endringsforslagene til nærværende Lovforslag, af hvilke en hel Del ere nye, have Vidne om. Dette Hensyn maa derfor i høi Grad opfordre til at gjøre et alvorligt Forsøg paa at faae en Toldlov ud. Imidlertid tør det selvfølgelig ikke ventes, at dette Hensyn vil være saa afgjørende for nogen af Parterne, at man af den Grund aldeles vil se bort fra sit principielle Standpunkt. Man ser jo, at Regjeringen, uagtet den uden Tvivl deler disse Betragtninger, dog ikke i denne Samling, saaledes som i de foregaaende, har ment at burde tage Sagen i sin Haand, men har overladt Forsøget til det private Initiativ. Landstinget vil neppe for at opnaa Reformens Gjennemførelse offere sit Standpunkt og gaa over til Folkethingets, og lige saa lidt kan man vente, at de, som staa paa Folkethingets Standpunkt i denne Sag, ville kunne gaa ind paa en Toldlov, som kun yder dem de her omtalte Forbedringer eller ikke stort Mere, fordi derved Udsigten til at opnaa de Skattelettelser, paa hvilke de lægge fortrinsvis Vægt, vilde affæres eller i alt Fald forringes, og fordi en Toldreform, der i det Væsentlige bestod i indre Udbedring af Tarifen i Forbindelse med Formindsfælse af Beskyttelsen, utvivlsomt vilde bevirke, at Toldudbyttet steg ikke ubetydeligt, og at Befolkningen saaledes kom til at udrede et større Beløb til Statens Fornødenheder igjennem den indirekte Beskatning, end der nu udredes ad denne Veie. Betingelsen for Reformens Gjennemførelse er, at der bringes et virkeligt Kompromis i Stand imellem de modstridende Grundstandpunkter.

Tilveiebringelsen af et saadant Kompromis maa imidlertid muliggjøres og lettes ved den ualmindelig stærke Stigning i Toldindtægterne, der har fundet Sted i de senere Aar. Naar man